

NEOGRAHNIKA ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΡΗΓΑ ΠΑΛΑΜΗΔΗ, 4, ΤΗΛ. 30.297 || ΙΔΡΥΤΗΣ: Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ || ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝΤΩΝ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ || ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1940

Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΩΤΙΑΔΗ

Είναι κοινό μυστικό, πώς ο τόπος γάτες ούτε τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο αὐτῶν μας δὲν είναι πλούσιος σε ἀληθινοὺς ούτε τὴ δύναμη τῆς θυσίας τους. Τὸ πνευματικὸν ἀνθρώπουν. Γιατὶ θεοὶ ἔχωράμα, γιὰ ν' ἀπονείμουμε τὸν ἔγραφουν «στρωτά», ἀκόμα καὶ καλά, τούνα, ἐμάκοτε ὑποχρεωμένοι, δυστυδεν μποροῦν, βέβαια, νὰ λογαριαστοῦν γιὰ τέτοιο. "Ἄς μου συγχωρεθεὶ νὰ πιστεύω, πώς αξιοὶ νὰ δυναμάζουνται πνευματικοὶ ἔργατες είναι κείνοι πού, κατορθώνοντας νὰ ὑπερικήσουν ἔνα

Θάνατος ἀπροσδόκητος καὶ ὀρκετὰ πρώτων ἔπειτα τὸν Παπαντωνίου εἶναι ἀπὸ τίς δυσκολώτερες. Καὶ γομίζω πως θάπεράστι πολὺς καιρός ισάμε να κατασταθεῖ μέσα μας ἡ συνείδηση τῆς πραγματικῆς του αξίας, οὐνεῖδηση διαμορφωμένη ἀπὸ ἀμερόληπτη κριτική, νὰ τοποθετήσουν τον πεζογράφο καὶ τὸν ποιητὴ, νὰ καθορίσουν τὸ ρόλο τους καὶ τὴν ἐπιδρασή του στὴν πνευματική μας ζωή, νὰ σημαδέψουν τὴν περιοχή που πιάνει ὁ ἴσικος του. Ή περίπτωση τού Παπαντωνίου εἶναι ἀπὸ τίς δυσκολώτερες.

ΑΙΩ ΤΟΥΣ ΤΗΕΖΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Μά μήπως είμαι άσθνατος; Θεός ει-
μαι. Θ' ἀκολουθήσω τὸ θέλημα ἐκείνοις
ποὺ μ' ἔπλασε. "Ανθρώπε, δῆμιε πυργέ-
παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα; "

ΕΡΓΑΤΕΣ

Στοῦ πλατάνου τὸν ἵσκιο, τὸ μεσημέρι, ἀκούμπισμένοι στὸ χῶμα, ξεκουράζονται αὐτοὶ ποὺ δὲν ἔχουν ιστοίας οἱ ἐρυάστες.

Μιλούνε κινώντας τη γροθιά των σᾶ νά δουλεύουν. Συνοδεύει τις άγος θέσεις των κουβέντες. ή αλιώνια χειρονομία που χτίζει, αυτή που υπωσε κατα πρόσωπα τού θανάτου τις Πυραμίδες το δωρικό ναό, τις πέτρινες γοτθικέ πρόσσευχές.

Κανένας δὲ θά τους μάθει! Ξέρου τι δημιουργία χωρὶς ὑπογραφή.

Μά ένω βιθιζονται στη λήθη των δυ
θρωπων, ή πλάση ποι ἔχει ἀπάνω τη
τά σημαδια τῆς δύναμης των και τη
τόλμης των τούς υμεται — καθώς
νυνάκια τὸ ἀντρίκιο σφέμω. Δίχως το
λοστο στούς γοφούς της, δίχως το
φουρνέλο στην πέτρα τῆς καρδιᾶς της
δίχως τὸν ἀθάνατον ὄχο τους, συλλο
γέται πόσο θά ήταν στείρα, βαρει
σιγ τὴν δινεργην ἐνέργεια και τὴν ἀ^ν
καρπην ὁμορφιά, ρωτῶντας για το
σκοπό της χωρίς νὰ τὸ μάθει...

Καὶ τὸ στοχάσμό της τὸν βλέπω αὐτὸν τὸ ἀνοιξιάτικο μεσημέρι στὸ ρυάκι τοῦ λαμπροῦ φωτός, ποὺ σμαραγδένιο καὶ ρόδινο μαξί, σταλάζοντας μέσα διπτὸν τὰ φύλλα τοῦ πλαστάνου, τρέγει δὲ πάνω στὰ πουκάμισά σας, καθώς σας λεύετε μιλῶντας, γιγάντιοι δουλευτόδες, ὡς σύντροφοί μου!!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

BRAMINKA - Výroba

ΤΟΥ Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

πάνει δέ ισκιος του. Ή περίπτωση τού Πα-
παντωνίου είναι όπό τις δυσκολώτερες.
Καὶ νομίζω πως θά περάσει πολὺς καιρός
ισάμε να κατασταλθεῖ μέσα μας ἡ συ-
νείδηση τῆς πραγματικῆς του ἀξίας, συνεά-
δηση διαυφρωμάτων ὅποις σμερόληπτη κρί-
ση καὶ όποια καθόρια αἰσθήση τοῦ εἰδικοῦ
βάρους του ποιητικοῦ καὶ πέζου του λό-
γου. Τῇ στιγμῇ τούτῃ, πού δὲν είμαι καθό-
λου βέδοιος, ὃν γράφω ἔνα κριτικό διὰ ένος
τυπικοῦ ἐπιτάφου ὄφρῳ, θυμούμας διχιώ-
ρις κάποιας ιδιαίτερη συγκίνηση τάχιστη
πού βρήκα μπροστά μου ἔδω καὶ τριάν-
μιση περίπου χρόνια, σᾶν ἐπιχείρησα νὰ
συνθέσω σὲ μελέτη την ἐντύπωση μου ἡπέ
τὸ ἔργο του Παπαντωνίου. Καὶ δέ καιρός
πού πέρασεν ὅπό τότε δὲν ὀλάφωσε τάχι-
στη μόνον την ποιητική του πρόσωπον,
δέν ξέρω μάλιστα, μήπως καὶ βα-
ρύτερα καὶ περισσότερα τάχιστη.
Ωστό-
σο, ὑπάρχουν μερικά στοιχεῖα πού πρέπει
να θεωρηθοῦν ἀμετάθετα. Καὶ τάχιστη
τούτα μάς ἐπιτρέπουν νὰ αἰσθανθοῦμε βα-
θύτερα τὸ νόημα μάς προσπάθειας, πῶς
στάθηκε τόσο πολυσήμαντη καὶ πού θά
ναι ὀπωδήποτε κρίμα, ἀν μενει μονο-
κή καὶ χωρίς ἀντιλαλους καὶ χωρίς ἐποκο-
λουθήματα μέσα στὴ σύγχρονη γραμμα-
τεία μας.

“Ας τοποθετησουμε μερικά σημάδια. Νότιο πρώτο: ότι Παπαντωνίου διατήρησε ρωμαϊκά μέσα του πάντοτε την ψυχή του έπαρχιωτη. Δεύτερο: ότι για την πολυμορφή περιπέτεια της φωνασίας του τόπος που ουπούστατο γεγονός στη γεννήθηκε στο Καρπενήσι, στον παράδεισο του τού κρύου νερού, της καστανιάς και τού άλατού. Ή Εύρυτανια μάς έδωσε ήδη το Γρανίτο, από τον τον παρατηρητικό και φιλόμυθο ραψυνό της ζωής του βουνού και τού λόγου, που έπειτα ήταν έγκωμάσιο σε στοχαστικό προσίμιο στη μερινός νεκρός. Ο Γρανίτος ξεμείνε πάντα του δλοκληρώμενος έπαρχιωτης. Και τότε λιγοστό έργο που άφησε μάντει την σέξια του περισσότερο από το ζωτονό αισθημα, από τη βέβαιη γνώση και από την αστερευτή εύφυΐα που το κατεπλημμυρούν, παρά από την έντελεια της μορφής του. Ο Παπαντωνίου κάτεχε τό δαίμονα και τον πειρασμό της διαφυγής. Θέλησε να μάθει, να ίδει, ν' ακούσει, να κατακτήσει και να έκρασε. Πέρασε από τα τριτράτα τού ξένου κόσμου, από τις πολυθρόνες πολιτειών και τις σιωπηλές μοναξιές, κεντρισμένος δχι μονάχα από τον πόθο να χαρεί τό ρυθμό της περασμένης και της συγχρονής ζωῆς, μας και από την άδιμαστη ανάγκη ν' απλώσει τόν έαυτό του σε διά τάθυμαστά που προσφέρει η ζωή, ή τέχνη και η φύση. Τό πνεύμα του δεν ήταν άργα-νωμένο έπάνω στά στέρεα διαγράμματα της έπιπτημονικής σοφίας. Τό κινούσεν διοίστρος και ή θέληση. “Ετοι, μέ τον καιρό, δι ποτήρης τών «Πατριωτικών τραγουδιών», έμπιευσμένων από τό πάθος τού ένεγνηντας έπτα, και δ όρχαριος συντάκτης τών αθηναϊκών έφημερίδων, έγινεν δ λεπταίσθητος χρονογράφος, δ θαυμαστός όληλογραφος τών «Παρισιών γραμμάτων», δ τεχνοκρίτης και δ αισθητικός. Μέσα σε διά τούτα δεν υπήρχεν ή στερεοποιημένη γνώση της πανεπιστημιακής καθέδρας. Υπήρχεν, αντίθετα, ή θαυμαστή έπινοια, ή καθάρια σκέψη, ή γοργή άντληση του βουνήσιου ρουμελιώτη, που κατέβανει στήν πολιτεία μέ τη γκλίτσα του, γιά να έψωσει τά τρόπαιά του. Μα δ η γκλίτσα δε χανεται. Είναι η ψυχή τού βουνού, της τραχιάς όμορφιάς του, της λεβεντιάς και της έκομμενής ιδιοτύπιος του. Κ' ή ψυχή τούτη, γεμάτη γόνιμους σπόρους, άνθιζει στήν άρα της και γίνεται λυγμός και προσδοκία, νοσταλγία και σκέψη. Και τότε δ ποιητής της «Γυναίκας στό πάρκο» και τών «Πεζών ρυθμῶν» μεταμόρφωνται σε ραψυνό του υπαίθρου· και παίρνει στά χεριά του τό γέρικο πομενικό σουράλι, γιά να τραγουδήσει τά γεράματα τού πεύκου και τις «δέκα γίδες τού Μπιλιόνα». Αύτός είναι δ βουνήσιος Παπαντωνίου, που στέκει στό βάθος και στό κέντρο πού «έπαρχιωτισμόν» του. Κι δ «έπαρχιωτισμός» του μάς όποκαλύπτεται ζωντανώτερος κ' εύρυθμότερος στη διηγηματική γραφία του. Παραλλήλισκα κάποτε την τελευταία με τού Κωσταντίνου Χατζόπουλου τή διηγηματογραφία. Και, μολογύτι σε πολλά

Η ΓΡΙΑ

ΥΚΑΛΣΤΟΥΟΡΟΥ: ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΟΜΑΡΙ

ΘΙΑΣΟΣ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΣΠΟΥΛΗ - ΘΕΑΤΡΟ ΡΕΕ

Τού κ. ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

Ή γιρία ή βαθά μ', καλά ωστερνά ταίρινά ταΐρινά σβούρα τ' αδράγχ' στριφουγυρνά, ή βάθινον ή γριούλινα ή αφεντιά τ' ες πήγε μ' τ' ρόκα στ'ν άγκαλιά τ' ες κι' έκστος κειά κουντά στ' φουτιά τ' ες. Κι' οί τέσσαρις π' θά μάς πάνι, άλλοι, ταΐρινά ταΐρινά.

Ή γιρία ή βαθά μ', καλά ωστερνά στούντα ταΐρινά σβούρα τ' αδράγχ' στριφουγυρνά,

κι' οί τέσσαρις π' θά μάς πάνι ούλ' νούς κι' τις παρασάρι τ' ες άλλ' νούς

φέρουν, τ'ν κάσσιδα τ' μακρύν, κι' ήδην καί τ' επίαν «Αίτι γιρία»

— Πρόδια μ' ναρθόδι μετά χαράς, ταΐρινά ταΐρινά σβούρα τ' αδράγχ' στριφουγυρνά,

βουλήθη νά μά πάρ' ού Θιός

Δέξα σοι Κύριε τών Δυνά— πρόδια μ' ναρθόδι νά πάνι καλιά μ'...

Σταθήτι νά τιλιάρισαν τ' δλιά μ'!

— Ήσ πού νά γνέεις κυρά βαθά

ταΐρινά ταΐρινά κι' ούλου τ' αδράγχ' στριφουγυρνά

ώς πού νά γνέεις θά μάς νυχτοίς

κι' είμασται λίγους βιαστικοί.

Σι καρτριόδι μας θά μάς δύεις

πέντε παγούριά μ' ρακή.

— Ράκι δεν έχουν στου κατώι

Ταΐρινά, ταΐρινά τ' αδράγχ' στριφουγυρνά,

— Δα μας παράς κι' αύτός κι' κρύανε!

— Έχου στ' κείνου τού παρόπα... Τούν πήραν τούν παράς κι' χράπ!

πάνι κουρινάσκο, στους μογάζαι

κι' αφ'καν τη γρία τ' βαθά μ' νά ζει.

Μιά ούκα, δυό ούκαδίς, τοεις, χάι! χάι!

Ταΐρινά, ταΐρινά ή γαργαλάει!

— Βίθα δρέ βίθα κι' άλλα μά!

Τάπα κι' οί τέσσαρις στούν μιθέο...

Τη βάθινο τ'ν έχ'νι άλησινόχο.

Κι' ή βάθινο πάνι ούλον

Ταΐρινά, ταΐρινά τν πήρη τού πάλι

ίκεια στ' φουτιά τ' ες απ' γίνικι στάγ'

κι' μάτα τ'ν άφικι σάν τού πάλι

κι' μάτα γύρ' σι τ' γρία τ' αδράγχ'.

— Άιντι κι' ηντούντας πάτης ρακή!

(γύρος αν κι' οί τέσσαρις στούν μιθέο)

βαίζουντας σά δω, σά κει

τύφλα κι' σκύντας πάτης ρακή)

σά καταρίσσασιά απ' κάτη τά ψλά.

Κι' μά κουτρώνια κι' σφυριά

Ταΐρινά γκάτη! γκούπι!

Ταΐρινά γκάτη!

κι' υι σκιπάρνια κι' σφυριά

ξέβαλαν στ'ν κάσσας τά καρφιά

κι' τ'ν κάρφουσαν απ' κάτη απ' πάνι

κι' τ' σήκουσαν, γιέ μ', κι' πάνι.

Κι' απ' τού μιθόν χάι-χάι-χάι

Ταΐρινά, ταΐρινά

κι' δπως δε γέλανταν ούτη τ' κύτ'

ή κάσσας τα' φαίνουνταν βαρειά

κι' δεν κατάλαβαν τη γρία

πάνι τ'ν άλησιν σαν στού σπίτη τ' ες

Κι' ή γιρία ή βαθά μ', ταΐρινά ταΐρινά

στού χέρ, τ' αδράγχ' στριφουγυρνά

ή γιρία μ' τ' άσσουστα θιτιρνά

Δέξα σοι Κύριε τών Δυνά-

ή γιρία ή βαθά μ' ή δφεντιά τ' ες

γνέθ' κι θά γνέθ' κοντά στ' φουτιά τ' ες.

Μετάφρ. ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η Π. ΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΥ

Κύριε, σάν ήρθεν ή βραδιά σού λέω την προσευχή μου:

— Άλλη ψυχή δέν ξέλαψα στον κόσμο απ' τη δική μου.

Έκεινοι πού μέ πλήγωναν ήταν άγναπτον.

Τήν πίκρα μου τήν βάσταξα. Μού δίνεις και τήν ζένη...

Μ' απαρήθηκασι οι χαρές. Δέν τις γυρέω πίσω.

Γιρούσμενά τά χειρότερα. Είν' άμαρτια νά έλπισω.

Σάν εύτυχια τήν άγαπω-τής νύχτας τή φοβέρα.

Στήν πότια μου δάλλος δέχτηκαν την άγέρα.

Δέν έχω δόξα. Είν' ήσυχα τά έργα πού έχω πράξει.

— Ακουσα τή γλυκειά βροχή. Τή δύση έχω κυττάξει.

— Έδωσα στα παιδιά χαρές σά σκύλους λίγο χάδι.

Ζευγάδες καληηστέρια πού γύριζαν τό βράδιο..

Τώσα δέν έχω τίποτα νά διώχω ή κάτη κρατήσω.

Δέν περιμένω άντασμοιβή. Πολύ ϊνα τέτοια έλπισα.

Είδόκησε νά δφανιστώ χωρίς νά ξαναζήσω...

Σ' ενχαριστώ για τά βουνά και για τούς κάμπους πού είδα...

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΓΚΡΕΚΟ: ο Ο. Ιωάννης με το σπόλι

Η παράσταση πρόσεξε περισ-

τούς καρυφαίους της.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠ

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗ-ΕΛΥΤΗ

Ο κ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Κόσμημα ή φυσικό, φώς μου, καστίζει δὲν καστίζει, ν' αδιαφορεῖς.

Οι παραπάνω στίχοι, νομίζω, έγιούνε τό γιατί δ. κ. Μαλακάσης έχει δώσει στόν έωστα τέτοια μεγάλη θέσην καὶ μάλιστα γι' αὐτὸν μὲ νότες χαρούμενες, παιγνιδιάρικες, η ρωμαντικά μελαχολικές. "Όταν μπορεῖς νὰ κάνεις δῶρο στήν σύγκρισην ροϊχα βριθά καὶ κομικά, δταν ἔχεις ἀπαλλαγεῖς ἀπό τὸν καθημερινὸν κυνῆγο τοῦ κατοστάρκου, δταν εἰ δῶρες σου δὲν ταράσσουνται πάρα μονάχα σπὸ καθαρά πνευματικά ἀνησυχίες, τότε μπορεῖς νὰ γράφεις στίχους διέφανους καὶ νὰ τοὺς δίνεις στοὺς ἄλλους, παρηγοριά κι' σανκούφιες καὶ λύτρωση ἀπὸ τὴν προγματικότητα...

Σ' ἔνα διπλό τὰ σαλόνια τῆς "Αθηναϊκῆς λέσχης, δ. κ. Μαλακάσης μάλιστα πρώτα γιὰ τοὺς νέους:

— Προσταθεὶς νὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ τοὺς νέους, δχι μονάχα μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα. Εἶναι γνωστό τὸ πόσο ἀγωνιστικά σὰν πρεσβερος τῆς "Εταιρείας λογοτεχνῶν, κι' ἀκόμα ἐξακολουθεῖ τὶς προσπάθειές μου σὰν ἑπτίμος πρόεδρος πιά.

— Ωστε παρακολουθεῖς τὴν σύγχρονη κίνηση;

— "Όσσα μπορῶ δύο μοι εἶναι δυνατό νὰ διχωρίσω, δχι σύντομα σὲ τὰ χνάρια τῆς διασκέψεως τῶν πιὸ παλιῶν. Μήν ξεχνᾶς πῶς είμαι γέρος (πλησιάζω τὸ 70) καὶ κατὰ συνέπεια ἔχω μάκρην «ἀρτηριοσκλήρωση». Δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὸ ἀπόλυτα κανούργιο, γιστὶ δὲν τὸ έρερ—καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ συνέδεω μὲ κάποιον πέριοδο. "Όταν χάνω τὸ «μύτο» ὑπάρχει φόβος νὰ γελαστῶ...

— Εἰδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Η χαρά μου εἶναι μεγάλη σὰν κακού τὸν δ. κ. Μαλακάση νὰ μάλιστε ἐπὶ δρικέτη διάστημα γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Γαλήνης» καὶ νὰ τὸν ἀναφέρει κ. δρυγότερα συγχά. Εἶναι σημαντικότερο πῶς δὲν μπορεῖται νὰ είναι σημάντεις τὸν συγγραφέας, δχι κανεῖς. Στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν συνετείξεων δικούα κρίσεις κι' ἐπικρίσεις γιὰ εναρμόνιση τῶν πρόσωπων, πρόσωπων τοῦ διαδικτύου...

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Η χαρά μου εἶναι μεγάλη σὰν κακού τὸν δ. κ. Μαλακάση νὰ μάλιστε ἐπὶ δρικέτη διάστημα γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Γαλήνης» καὶ νὰ τὸν ἀναφέρει κ. δρυγότερα συγχά. Εἶναι σημαντικότερο πῶς δὲν μπορεῖται νὰ είναι σημάντεις τὸν συγγραφέας, δχι κανεῖς. Στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν συνετείξεων δικούα κρίσεις κι' ἐπικρίσεις γιὰ εναρμόνιση τῶν πρόσωπων, πρόσωπων τοῦ διαδικτύου...

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Ναι, ἀλλὰ ἐμεῖς οι "Ελλήνες

δὲν είμαστε δρικέτα παρασκευασμένοι. "Έγραψε κι' δ. κ. Γκάτης στὸ τσαντήρι του, μαὶ οἱ συνθήκες δὲν ἀλλαγεῖς...

— Αραγεὶς οἱ συνθήκες δὲν ἀλλαγεῖς; Οι διαθρηστοί; Εἶναι τόσες ἔρωτης ποὺ διαθρηστοί; Μά, η ἡσυχία τοῦ ασαλονιού, οἱ κατεβασμένες κουρτίνες, ποὺ λές καὶ κλείνουν τὸν κατράκοντας, η γαλήνη μορφή τοῦ διαθρηστού κόρου, η γαλήνη μορφή τοῦ σταυμπριάνου, ποὺ διαθρηστοί;

— "Η ἀδικία τοῦ «Ἐρωτικοῦ» εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ποὺ ἀποσυντίθεται σὲ τὴν συνθήκη τοῦ κριτικούς, ἐκτὸς διοῖ μιὰ: τὰ τετράστιχα Βέσσαρα ὑπάρχουν, καὶ τὸ ὑπόλιτο περιβόλιο τοῦ διαθρηστού ποὺ διαθρηστοί;

— Σ' ἔνα διπλό τὰ σαλόνια τῆς "Αθηναϊκῆς λέσχης, δ. κ. Μαλακάσης μάλιστα πρώτα γιὰ τοὺς νέους:

— Προσταθεὶς νὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ τοὺς νέους, δχι μονάχα μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα. Εἶναι γνωστό τὸ πόσο ἀγωνιστικά σὰν πρεσβερος τῆς "Εταιρείας λογοτεχνῶν, κι' ἀκόμα ἐξακολουθεῖ τὶς προσπάθειές μου σὰν ἑπτίμος πρόεδρος πιά.

— Ωστε παρακολουθεῖς τὴν σύγχρονη κίνηση;

— "Όσσα μπορῶ δύο μοι εἶναι δυνατό νὰ διχωρίσω, δχι πρέπει νὰ γέρωνται τὸν κατοστάρκο, ποὺ διαθρηστοί;

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Η χαρά μου εἶναι μεγάλη σὰν κακού τὸν δ. κ. Μαλακάση νὰ μάλιστε ἐπὶ δρικέτη διάστημα γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Γαλήνης» καὶ νὰ τὸν ἀναφέρει κ. δρυγότερα συγχά. Εἶναι σημαντικότερο πῶς δὲν μπορεῖται νὰ είναι σημάντεις τὸν συγγραφέας, δχι κανεῖς. Στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν συνετείξεων δικούα κρίσεις κι' ἐπικρίσεις γιὰ εναρμόνιση τῶν πρόσωπων, πρόσωπων τοῦ διαδικτύου...

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Η χαρά μου εἶναι μεγάλη σὰν κακού τὸν δ. κ. Μαλακάση νὰ μάλιστε ἐπὶ δρικέτη διάστημα γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Γαλήνης» καὶ νὰ τὸν ἀναφέρει κ. δρυγότερα συγχά. Εἶναι σημαντικότερο πῶς δὲν μπορεῖται νὰ είναι σημάντεις τὸν συγγραφέας, δχι κανεῖς. Στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν συνετείξεων δικούα κρίσεις κι' ἐπικρίσεις γιὰ εναρμόνιση τῶν πρόσωπων, πρόσωπων τοῦ διαδικτύου...

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Η χαρά μου εἶναι μεγάλη σὰν κακού τὸν δ. κ. Μαλακάση νὰ μάλιστε ἐπὶ δρικέτη διάστημα γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Γαλήνης» καὶ νὰ τὸν ἀναφέρει κ. δρυγότερα συγχά. Εἶναι σημαντικότερο πῶς δὲν μπορεῖται νὰ είναι σημάντεις τὸν συγγραφέας, δχι κανεῖς. Στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν συνετείξεων δικούα κρίσεις κι' ἐπικρίσεις γιὰ εναρμόνιση τῶν πρόσωπων, πρόσωπων τοῦ διαδικτύου...

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Η χαρά μου εἶναι μεγάλη σὰν κακού τὸν δ. κ. Μαλακάση νὰ μάλιστε ἐπὶ δρικέτη διάστημα γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Γαλήνης» καὶ νὰ τὸν ἀναφέρει κ. δρυγότερα συγχά. Εἶναι σημαντικότερο πῶς δὲν μπορεῖται νὰ είναι σημάντεις τὸν συγγραφέας, δχι κανεῖς. Στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν συνετείξεων δικούα κρίσεις κι' ἐπικρίσεις γιὰ εναρμόνιση τῶν πρόσωπων, πρόσωπων τοῦ διαδικτύου...

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Η χαρά μου εἶναι μεγάλη σὰν κακού τὸν δ. κ. Μαλακάση νὰ μάλιστε ἐπὶ δρικέτη διάστημα γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Γαλήνης» καὶ νὰ τὸν ἀναφέρει κ. δρυγότερα συγχά. Εἶναι σημαντικότερο πῶς δὲν μπορεῖται νὰ είναι σημάντεις τὸν συγγραφέας, δχι κανεῖς. Στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν συνετείξεων δικούα κρίσεις κι' ἐπικρίσεις γιὰ εναρμόνιση τῶν πρόσωπων, πρόσωπων τοῦ διαδικτύου...

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Η χαρά μου εἶναι μεγάλη σὰν κακού τὸν δ. κ. Μαλακάση νὰ μάλιστε ἐπὶ δρικέτη διάστημα γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Γαλήνης» καὶ νὰ τὸν ἀναφέρει κ. δρυγότερα συγχά. Εἶναι σημαντικότερο πῶς δὲν μπορεῖται νὰ είναι σημάντεις τὸν συγγραφέας, δχι κανεῖς. Στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν συνετείξεων δικούα κρίσεις κι' ἐπικρίσεις γιὰ εναρμόνιση τῶν πρόσωπων, πρόσωπων τοῦ διαδικτύου...

— Είδικότερες προτιμήσεις;

— Διασάκω μὲ εὐχαριστηση τὸν Πρεβελάκη, ποὺ εἶναι μεγάλο ταλέντο. Κι' ἀκόμα, τὸν Βενέζη...

— Η χαρά μου εἶναι μεγάλη σὰν κακού τὸν δ. κ. Μαλακάση νὰ μάλιστε ἐπὶ δρικέτη διάστημα γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Γαλήνης» καὶ νὰ τὸν ἀναφέρει κ. δρυγότερα συγχά. Εἶναι σημαντικότερο πῶς δὲν μπορεῖται νὰ είναι σημάντεις τὸν συγγραφέας, δχι κανεῖς. Στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν συνετείξεων δικούα κρίσεις κι' ἐπικρίσεις γιὰ εναρμόνισ